

NOCTURNA

*Nu e nimeni...plouă...plânge-o cucuvaie
Pe-un acoperiș de peatră'n noapte cu ecouri de șivoaie,
Vai, e ora de-altădată, umbre ude s'ntretaie
Și'n curentul unui gang așpesc, plin de ploaie.*

*Tabla tuburilor sună aiurarea tuturor...
O grăbită alchimie, fâlfâie o vâlvătaie,
Vai, e ora de-altădată, dungi de ploaie s'ntretaie,
Un oraș de peatră doarme...toate dor.
Nu e nimeni... plouă... plânge-o cucuvaie.*

G. Bacovia

CURTEZANA

În dimineața cea bolnavă, când picăturile de ploaie se înfrățeau, par'că — dragăstos — cu lacrimile celor lipsiți de roua plăcerilor, curtezana tresări în somn și se scuță, înfricoșată.

În camera de-alături sforăia lacheul — un negru din fundul celui mai ciudat ținut din Africa de sud.

Cu un gest nervos, curtezana svârli plapuma țesută numai din fire de bumbac mătășos și apăsând pe un mic nasture aflat în perete, își șterse, grăbit, sudoarea.

Negrul înaintând sprinten se înclină în fața ei. Câte-va vorbe pătimaș rostite, și curtezana se 'ntinse iar în pat și adormi. Un somn sbuciumat și plin de vise urâte.

Curtezana suferiă.

Învățații — prieteni ai casii și sclavi ai trupului ei — o instruiră să întrebuințeze fel de fel de leacuri; mari cunoscători în ale misterelor firii o povățuiră iar în fel și în chip: totul eră de prisos!

Curtezana se sfârșiă încetul cu' încetul — împrăștiind în juru-i numai suferință.

În cele din urmă — vrăjitorul orașului — vestit pentru faptele sale afară din cale de minunate — o sfătui să 'mpartă în fie-ce noapte patul cu un alt băețandru.

Și curtezana strânse pe toți flăcăii din ținutul acela și pe cel mai mândru și mai chipeș și-l alese.

Părul lung și ademenitor ca o perină de mătase, genele încondeiate, par'că, și ochii iluminați de un vis himeric — aceste erau podoabele capului său superb așezat pe umeri trufaș de puternici.

Și curtezana l' duse în palat. Camera ei de noapte eră mirajul nebunilor înfrățite de mintea innaripaților.

Parfum de tciu și de miosotis se simția, puternic. În pereți tablouri monstruoase: icoanele păgânilor și pe jos covoare moi — cult al trupului.

Tremură băețandru de voluptățile încă nesimțite.

Curtezana l' trânti în patul adânc ca o durere vechie.

— Vreau să mă 'mbăt de tine!

Autora neurastenică izgonea negurile.

Flăcăul, întins în patul plăcerilor, adormi pe veci.

Și curtezana cu zâmbetul pervers pe buză, și alese un alt băețandru.

Și purcese să treacă prin camera și de noapte toți feții frumoși ai țării: băeți cu chipul dârz, cu ochii albaștri și cu părul blond; tineri cu musața ispititoare și cu părul negru; flăcăi cu inocența încrustată în pupilele ochilor naivi, cu buzele palide și roșii, cu dinții strălucitori și puternici, — și întreaga pleiadă a tineretului își dete tributul.

Patul ei înghiți și omoră pe toți.

Și curtezana nu conștienă a suferi.

Și într-un târziu de noapte tristă, curtezana adormi în vreme ce spasmiurile dragostelor pătimașe încetară s'o frământa.

Un inger albastru cu ochii verzi, o atinse cu aripile sale molatece pe pleoape și de odată — în vis — se trezi în mijlocul unei câmpii rodnice, cu miros de grâu. În jurul ei fete și flăcăi cu mâneciile suflecate. Eră cald și atmosfera dulce ca un oftat de prunc.

Văzu cum se apropie de dansa o bătrână cu chipul frumos. O mângâia pe frunte și o întrebă de se simte bine. O, cât de bine se simțea!

Bău niște țuică aromată și — fără de vrere — se pomeni într-o căsuță scundă, în fața unei mese mici plină de de-ale mâncării. Și în jurul mesei câțiva băeți bine făcuți și blânzi. Mâncau cu spor. De fericire, ea zâmbia într'una...
— Mamă, mamă, cât te iubesc!

Tresări. Curtezana își frecă ochii. Eră încă noapte și o cucuvea țipa.

— Mamă!

Și curtezana plânse până la ivirea zorilor roșii de zi tristă. Curtezana eră lecută.

I. Peltz.

INTAIA MEA IUBIRE

*Aș vrea să te sculptez în vers
Ca'n veci aceiași să-mi rămâi:
Un nimb, o floare de lămâi —
Infrigurarea mea dintâi!*

*Albastrul ochilor păcat
Să-mi ardă inimă și gândul,
Să-mi mistui-anii sărutându-l,
Iar Styx mai mult să-mi uite rândul.*

*Cosițele de sori aprinși
Sodomă'mi fie și comoară
Simfînd cum tainic mă'nfloară
Păcate dulci de primăvară...*

*Să beau otrava pând'n fund,
Să zmulg din timp orice răgaz
Să te blestem și iar să caz,
Ca un Romeo, în eztaș*

*În fundul inimei să-ți port,
Batjocoritul meu amor,
Hulit de prinți și de popor,
Să te blestem, să te ador...*

*Și lumile de vor picri
Tu să sfidezi și timp și fire,
Să-ți fiu mereu același mire
Fermecătoarea mea iubire!*

A. Camburopol

Colaboratorii „LITERATORULUI”

G. BACOVIA
S. BAYRE
PROF. BAUM
ION BENTOIU
EMAN. CERBU
A. CAMBUROPOL
ANA CODREANU
CONST. LANTILU
E. CRITZMANN
CRIDIM
GEORGE CAIR
AL. D. VILA
N. DOMINIC
N. P. DUȚU
I. FOTI
PRINTESA M. D. GHICA
GALA GALACTION
A. DE HERZ
N. N. HĂRȚU
ADEL IORGULESCU
D. KARABATT

LUCEZZIA KARNABATT
DR. I. KIRIAC
ALEXANDRU MACEDONSKI
NIKITA MACEDONSKI
DONAR MUNTEANU
MIHAIL MUNTEANU
B. NEMȚEANU
ȘTEFAN NENIȚESCU
N. POBA
I. PRUTZ
VINTILĂ V. PARASCHEVESCU
I. PĂDURU
I. SLAVICI
ALEX. T. STAMATIAD
ALEX. ȘONȚU
I. H. STOENESCU
D. TRILOR
N. ȚING
DEM. THEODORESCU
TUDOR VIANU
ALEXANDRU WESTFRID
FR. G. ZNAGOVIANU